พระราชบัญญัติ
บังคับการให้เป็นไปตามอนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๒
พ.ศ. ๒๔๕๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๘
เป็นปีที่ ๑๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามอนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคี

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติบังคับการให้เป็นไปตามอนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ พ.ศ. ๒๔๕๘"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรืออนุสัญญา หรือแย้งหรือขัดต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรืออนุสัญญา มิให้นำมาใช้บังคับแก่เชลยศึก

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"อนุสัญญา" หมายความว่า อนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๒

"เชลยศึก" หมายความว่า บุคคลที่ระบุไว้ในข้อ ๔ แห่งอนุสัญญา

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ส่วนที่ ๑
ความผิดที่เชลยศึกกระทำ

มาตรา ๖ กฎหมาย ข้อบังคับ และคำสั่งที่ใช้บังคับในกองทหารไทย ให้ใช้บังคับแก่เชลยศึก และเมื่อเชลยศึกกระทำการใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ข้อบังคับ และคำสั่งนั้น ๆ อาจนำวิธีการทางศาลและทางวินัยในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดนั้น ๆ มาใช้แก่เชลยศึกได้ แต่ต้องไม่ขัดต่ออนุสัญญา

ห้ามมิให้ศาลพิพากษาลงโทษและมิให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารสั่งลงทัณฑ์อย่างหนึ่งอย่างใดแก่เชลยศึก เว้นแต่จะเป็นโทษหรือทัณฑ์ที่ได้บัญญัติไว้สำหรับผู้สังกัดกองทหารไทยซึ่งได้กระทำความผิดอย่างเดียวกัน

มาตรา ๗ ให้ศาลทหารพิจารณาพิพากษาคดีอาญาเกี่ยวกับความผิดที่เชลยศึกกระทำ เว้นแต่ในกรณีที่มีกฎหมายที่ใช้อยู่เวลานั้นบัญญัติให้ศาลพลเรือนพิจารณาพิพากษาผู้สังกัดกอง

ทหารไทยได้ จึงให้ศาลพลเรือนมีอำนาจพิจารณาพิพากษาความผิดซึ่งเชลยศึกกระทำนั้น

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ศาลพิพากษาลงโทษเชลยศึกโดยไม่ได้ให้โอกาสแก่เชลยศึกในการต่อสู้คดี หรือโดยไม่ให้ได้รับการช่วยเหลือตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๕ แห่งอนุสัญญา

มาตรา ๙ ทัณฑ์ทางวินัยที่จะพึงลงแก่เชลยศึกนั้น ให้มีได้เฉพาะดังต่อไปนี้

(๑) ปรับไม่เกินกว่าร้อยละห้าสิบของเงินจ่ายล่วงหน้าและเงินค่าจ้างแรงงานสำหรับระยะเวลาไม่เกินสามสิบวัน ซึ่งเชลยศึกหากจะได้รับ ตามข้อ ๖๐ และข้อ ๖๒ แห่งอนุสัญญา

(๒) งดเอกสิทธิ์ที่ให้ได้รับนอกเหนือจากผลปฏิบัติที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญา

(๓) ให้ทำงานเหน็ดเหนื่อยไม่เกินวันละสองชั่วโมง

(๔) ขัง

มิให้ใช้การลงทัณฑ์ที่ระบุไว้ใน (๓) แก่นายทหารสัญญาบัตร

การลงทัณฑ์ครั้งหนึ่งจะต้องมีกำหนดเวลาไม่เกินสามสิบวัน ระยะเวลาขังขณะรอการพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยหรือคำสั่ง

ลงทัณฑ์ทางวินัยนั้น ให้หักออกจากกำหนดเวลาในคำสั่งลงทัณฑ์เชลยศึก

กำหนดเวลาอย่างสูงสามสิบวันตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้จะเพิ่มขึ้นมิได้ แม้ว่าเชลยศึกจะต้องได้รับทัณฑ์สำหรับกรรมหลายกรรมด้วยกันในขณะที่ถูกสั่งให้ลงทัณฑ์นั้น ทั้งนี้ไม่ว่ากรรมหลายกรรมนั้นจะเกี่ยวเนื่องกันหรือไม่

ระยะเวลาระหว่างการออกคำสั่งลงทัณฑ์ทางวินัยและการบังคับตามคำสั่งลงทัณฑ์จะต้องไม่เกินหนึ่งเดือน

ในกรณีที่มีการออกคำสั่งลงทัณฑ์เชลยศึกทางวินัยอีก การบังคับตามคำสั่งลงทัณฑ์สองคราวต่อเนื่องกัน หากว่าคราวใดคราวหนึ่งมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสิบวัน ให้เว้นระยะห่างกันอย่างน้อยสามวัน

มาตรา ๑๐ ถ้ามีคำพิพากษาให้ประหารชีวิตเชลยศึก ห้ามมิให้บังคับตามคำพิพากษาก่อนครบกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนนับแต่วันมีคำพิพากษา หรือในกรณีที่มีรัฐซึ่งทำหน้าที่คุ้มครอง นับแต่วันที่รัฐนั้นได้รับทราบการแจ้งตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๗ แห่งอนุสัญญา

มาตรา ๑๑ เชลยศึกที่หลบหนีไปได้ตามความหมายของข้อ ๘๑ แห่งอนุสัญญาแล้วถูกจับตัวได้ ไม่ต้องรับโทษหรือทัณฑ์ใด ๆ สำหรับการหลบหนีนั้น

เชลยศึกที่หลบหนีและถูกจับตัวได้ก่อนที่หลบหนีไปได้ตามความหมายของข้อ ๘๑ แห่งอนุสัญญา จะต้องรับผิดสำหรับการหลบหนีนั้นเพียงทัณฑ์ทางวินัยเท่านั้น

ในกรณีที่เชลยศึกถูกฟ้องต่อศาลสำหรับความผิดที่ได้กระทำในระหว่างหลบหนีหรือพยายามหลบหนี มิให้ถือเอาการหลบหนีหรือพยายามหลบหนีเป็นเหตุลงโทษให้หนักขึ้น ไม่ว่าการหลบหนีหรือพยายามหลบหนีนั้นจะได้กระทำมาแล้วกี่ครั้ง

บรรดาความผิดที่เชลยศึกกระทำด้วยเจตนาเพียงเพื่อให้สะดวกแก่การหลบหนีของตน และความผิดนั้นมิได้ก่อให้เกิดการประทุษร้ายแก่ชีวิตหรือร่างกาย เช่น ความผิดที่กระทำต่อทรัพย์สมบัติสาธารณ การลักทรัพย์โดยไม่มีเจตนาที่จะให้ตนร่ำรวย การปลอมเอกสารหรือใช้เอกสารปลอม การสวมเครื่องแต่งกายพลเรือนนั้น ย่อมก่อให้เกิดความรับผิดเพียงทัณฑ์ทางวินัยเท่านั้น

เชลยศึกที่ให้อุปการะแก่การหลบหนีหรือพยายามหลบหนี จะต้องรับผิดสำหรับการกระทำนั้นเพียงทัณฑ์ทางวินัยเท่านั้น

ส่วนที่ ๒
ความผิดที่กระทำต่อเชลยศึก

มาตรา ๑๒ ผู้ใดกระทำการทดลองชนิดใด ๆ แก่เชลยศึกในทางแพทย์ ทางชีววิทยา หรือทางวิทยาศาสตร์ อันไม่เป็นการสมควรแก่เหตุในการรักษาพยาบาลเชลยศึกนน มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามพันห้าร้อยบาท และจำคุกไม่เกินเจ็ดปี

มาตรา ๑๓ ผู้ใดขู่เข็ญ ดูหมิ่น หรือกระทำให้เชลยศึกได้รับความอปยศหรืออปมานในตัวตนและเกียรติยศ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๔ ผู้ใดทรมานร่างกายหรือจิตใจหรือบังคับเชลยศึกด้วยประการใด ๆ เพื่อจะได้มาซึ่งข้อความใด ๆ จากเชลยศึก หรือคุกคาม ดูหมิ่น หรือให้ได้รับผลปฏิบัติใดอันเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ หรือเสื่อมเสียประโยชน์ไม่ว่า

ประการใด ๆ ในกรณีที่เชลยศึกไม่ยอมให้คำตอบมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๕ ผู้ใดบังคับเชลยศึกให้เข้าประจำการในกองทหารศัตรูของเชลยศึกมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๖ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่อให้เชลยศึกมิได้รับการพิจารณาคดีโดยเที่ยงธรรมหรือตามระเบียบที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามพันห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ส่วนที่ ๓
ความผิดที่กระทำในกรณีการสู้รบกันที่ไม่มีลักษณะระหว่างประเทศ

มาตรา ๑๘ ในกรณีการสู้รบกันที่ไม่มีลักษณะระหว่างประเทศ ผู้ใดกระทำการใด ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๒ มาตรา

๑๓ หรือมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้แก่บุคคลที่ระบุไว้ในข้อ ๓ แห่งอนุสัญญา มีความผิดต้องระวางโทษตามที่ระบุไว้ในมาตรานั้น ๆ

มาตรา ๑๕ ในกรณีการสู้รบกันที่ไม่มีลักษณะระหว่างประเทศ ผู้ใดจับบุคคลไว้เป็นตัวประกัน มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ ตามความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎรแล้ว จึงเห็นสมควรตรากฎหมายขึ้น เพื่อออนุวัตตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาน